

Pacific Herald.

No. 47.

Oakland Wash. 23. Nov. 1896.

6te Aarg.

Herrens Aar.

Vær velkommen Herrens Aar,
Og velkommen herhid
Julenat da vor Herre blev født
Da tændte sig Lyset i Mørkets Skjød
Velkommen Nytaar og velkommen her.

Vær velkommen Herrens Aar
Og velkommen herhid
Paaskemorgen da Herren opstod
Da Livstræet fæstede i Graven Rod
Velkommen Nytaar og velkommen her.

Vær velkommen Herrens Aar,
Og velkommen herhid
Pintsebag da Guds Mand kom herved,
Da nedfeg Guds Kraft til vor Skæb-
elighed
Velkommen Nytaar og velkommen her.

Vær velkommen Herrens Aar.
Og velkommen herhid
Herrens Aar med Guds Velbehag
Nu bringer os Glæde hver Herrens Dag.
Velkommen Nytaar og velkommen her.

"Vigen er ikke død, men hun sover."

(Mat. 9, 24.)

Kirkeåret nærmer sig Enden. Vore Søndagstæstter og Salmer minder om Døden og de sidste Ting. Kirken vil, at dens Lemmer skal med Alvor og i Tro tænke paa Døden, Dommen og Egheden, og se disse Ting i Ordets Lys, og af Guds Ord tilegne sig den rette Forstaaelse af dem, og efter Ordet berede sig til en salig Død, en ærefuld Opstandelse og en glad Eghed.

Den vantro Verden ser paa disse Ting i et ganske andet Lys. I det den følger sin ved Synden formørkede Fornuft, og idet den allermeest og allerhelst følger sin onde og ugudelige Vilje, bestræber den Døden kun som Livets Ende, som denne dyrebareste og skønneste jordiske Gaves Odelæggelse. Døden, siger den, ender Livets Lykke, men ogsaa dets Ulykke og mange tyngende og tærende Trængsler. Med Døden er alt forbi og — Døden seld! Kvikkeligt tænkt og talt og vel ogsaa egentlig menneskelig talt — er jo dette den rene Haabløshed. Intet Under derfor, at saadanne baade lever og dør, og baade i Livet og allermeest i Døden søger som de, der ikke har Haab, jo netop i Døden geraader i Hjertets dybeste Smerte, Haabløshedens bitre Kval. Vidt rette spørger vi derfor over saadanne da, naar Døden overtager dem: "Densitree vaagner da med Graad,

Den vise ved sig intet Raad,

Den stærkeste maa falde!"

Gid alle vantro dog med Alvor vilde komme Døden ihu, og det itide! Sandelig det gjælder ogsaa for Vantroen ikke

at glemme Døden, og hvad der skjuler sig ba gD paa Grav, for hvilket ogsaa det i Vantro mest forstokke: Hjerte, og den i Synden sløvede Sambittighed dog har sine bange Anelser, omend kun i enkelte, dertil særlig egnede Dieblitte — Den vantro, ogsaa det kaade, brautende, alt helligt haanende vantro Menneske burde spørge sig selv, om Vantroen kan give sine Tilhængere noget vist at dø paa; thi hvad hjælper alt i Livet, naar man intet har i Døden, intet har at forlade sig paa da, naar det gjælder, som det aldrig gjaldt! Eller er det ikke saa? Har ikke tusinder af vantro Mennesker maattet se paa disse Ting i et ganske andet Lys da, naar Døden og dens Forbud indhentede dem? Og har ikke mangfoldige saadanne paa deres Dødsleie maattet medgive, at det at leve i Vantro er et, men det at dø i Vantro er noget ganske andet.

Her hjælper det heller ikke at komme — som vi nys hørte — med den flotte, men i al sund Fornuft ubegrundede Paastand, at med Døden er alting ude; thi saaledes tænker og taler aldrig den sunde, nhibede Menneskeforstand uden at være paavirket og drevet dertil af den onde Vilje. Forstanden, overladt til sig selv, kan kun, og det egentlig modstræbende, da saamange Ting vidner og taler derimod, indrømme, at den ved intet vist derom, saa at Uvidenhed og Ubished er alt det, som Fornuften kan give Vantroen at dø paa. Vantroen maa saaledes dø paa det, som den har levet paa; thi havde den vantro brugt den Tid, som han har sløvet bort, ja maatte brugt til at haane og spotte Gud og hans hellige Ord og hans Rige, til at tænke alvorlig over Sagen, saa havde han maatte længe siden sundet, at Vankundighed og Uvidenhed og Ubished i aandelige Ting laa tæt og tykt omkring alt det, som han stolede paa, og erfaret Sandheden af det Ord: "Det naturlige Menneske — ogsaa den naturlige Fornuft og Forstand — fattet ikke de Ting, som hører Guds Mand til." Hælden fra Døden og Dommen er nemlig Mandens Sag. Derfor maa dette ogsaa sees i den Helligaands og hans Ord's Lys.

Ja Gud og hans Ord har ligeoverfor Jesu Jante og i Troen indtil Enden bestaudige Tilhængere et ganske andet Syn paa Døden. Herren siger jo om Jaisus, Synagogeforstanderens døde Datter: "Vigen er ikke død, men hun sover." Og ved en anden Anledning sagde han: "Lazarus vor Ven sover." Og Kirken spørger om Døden:

"Jeg ved mig en Svov i Jesu Navn,
Den væger de trætte Lemmer,

Der vedes en Sang i Jordens Ravn,
Saa moderlig hun mig glemmer,
Min Sjæl er hos Gud i Himmerig
Og Sorgen sine glemmer."

Følge Guds Ord er Døden for Herrens troende Børn en Indgang til det evige Liv, en Befrielse fra Synden, Sorgen og alt ondt til Legeme og Sjæl; ja Døden er den sidste Fiende, som overvinder, den er opløst til Seier. Hos den Herre, Herre er Udgangs fra Døden. Gud være evig Tak og Pris, som giver os en saadan Seier midt i Døden formedelt Jesus Kristus, han som er Livet og Opstandelsen, og har lovet at opvække os paa den yderste Dag og give os det evige Liv og Glæde i Himmerige.

Dette glade og uroftelige Haab er ogsaa vel egnet til at virke velsignende, løftende og fredende tilbage paa Herrens Pilgrime under deres Ortenvandring herved i Trængslernes Land. At tænke paa vor egen Død, og se paa vore fjære ved Døden hjemgangne Slægtninge og Venner i dette blide Lys er Trøst og Lægedom mod Dødens Stræl og Smerte. Vel derfor enhver sørgende Fader og Moder og enhver anden, som i Troen kan tilegne sig Jesu Ord til Jaisus: "Vigen er ikke død, men hun sover!"

Maatte da det dyrebare Guds Ord, som i det snart forløbne Kirkeaar i Herrens Ravn er blevet talt til os have baaret og fremdeles bære Frugt til Trøst og Hjælp mod Døden, Grav og Dom, og til en salig Hjemgang oppe hos Gud. Og i det nye Kirkeaar, som snart skal oprinde for os, lade Gud i Naade sit hellige Ord lyse for os, saa at vi i dette Lys maa se Lys gennem Livet og i Dødens dunkle Dal indtil vi oppe i vort evige og himmelske Hjem skaar Ansigt til Ansigt med ham, som er Verdens Lys og er Sol i det nye Jerusaleml!

"Amen, Amen, o Jesu Krist!

Du, som til Himmels rejste os,
Beheld os ved dit rene Ord,
Med Naade vær hos paa Jord!

Halleluja!"

En Vidsom Prædiken.

Ved et Sghebesøg, som Pastor R. afslagde, klagede en enlig, gammel Kone over, at hun hver Morgen, endogsaa i den koldeste Vinter, allerede kl. 7 maatte forlade sit Kammer, gaa over den kolde Forstue og ned ad to Trapper for at købe sin Mælk hos den forbi-fjørende Mælkemand.

"Det behøver De dog sikkert ikke," svarede R., "der maa jo dog nok være

nogle af Deres Husfæller, der hellere end gerne vilde spare Dem for denne Tur."

"Nei, desværre," svarede Konen, "der er ikke en, som vilde gjøre mig denne Tjeneste."

Hovedrytende gik R. hjem, ikke for at glemme Konen og heller ikke for at sende hende en midlertidig Hjælp, men for at komme igjen og holde en Prædiken for Husbeboerne om Kjærlighed til Næsten.

Den, der nemlig næste Morgen henad kl. 7 i en bidende Kulde forlod sin Bolig med en Mælkemand i Haanden for at vente paa Mælkemandens Ankomst til hint Hus, var ingen anden end Presten selv.

Da Mælkemanden nu ved et Piskeknald forkyndte sin Ankomst, kom de andre Husbeboere ud for at hente deres Mælk.

Forbauselsen var almindelig, da de saa Presten, men endnu større blev den, da han rakte Kanden hen til Mælkemanden, og de hørte, at han forlangte Mælk til den gamle Kone og desuden et halvt Pund Smør som Ekstratillæg. Nu vilde enhver være den første til at tage Kanden, og de forstyrede alle, at det skulde være dem en Fornøielse at bringe den fjære Kone Mælken, men Presten sagde:

"Nei, jeg vil selv bringe den stakkels Kone den; jeg har nemlig hørt, at ingen af eder har villet gjøre hende denne lille Tjeneste."

Han gik derpaa op ad Trapperne og stillede det kjøbt ved Døren, bankede paa og gik ned.

Fra den Tid af behøvede Konen ikke mere at klage; Prædiken havde gjort god Virkning. En saadan Prædiken i Handling taler bedre end lange Formaninger. Rk.

Lad dit Lys skinne.

En af mine Venner, som bor i en lille By, hvor Belysningen er daarlig ved Aftenstid, gik en Aften sent hen ad Gaden for at naa sit Hjem; han saa da en Mand, der bar en Lygte. Da han kom hen til ham, saa han ved Lygtens Lys, at han gik med lukkede Øine. Han gik forbi ham, men den Tanke slog ham: Den Mand er vistnok blind. Han vendte nu om og spurgte: "Min Ven er De ikke blind?" "Ja," var Svaret. "Hvad bruger De da Lygten til?" "Jeg bærer Lygten," svarede den blinde, "for at jeg ikke skal bringe Folk til Fald." Lad os lære af denne blinde Mand at lade vort Lys skinne klart, for at Mennesker ikke skulle bringes til Fald ved os. Moody.

